

ב"ה

חודש כסלו

ואהבת לרעך כמוך

מה זה 'התוועדות'?

"התוועדות" פירושה – שכמה וכמה מישראל מתאספים יחדיו, כלומר, עם היותם מחולקים ונפרדים זה מזה ("אין דעותיהם שוות"^[1]), וכיוצא בזה בשאר עניני התחלקות, הן בנוגע לענינים חיצוניים והן בנוגע לענינים פנימיים), אף על פי כן, מתאספים כולם יחדיו, אשר, על ידי זה מתבטא הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

וכידוע^[2] דברי אדמו"ר הזקן אודות "הפתקא אשר משמי שמיא נחיתא כו" בננוגע לגודל מעלתה של התוועדות – על פי משל מאב שרואה שבניו מתנהגים באהבה ואחוה שלום וריעות, שאז מתמלא עונג ונחת רוח מהנהגת בניו, ועל דרך זה בנמשל, שכאשר כמה וכמה מישראל מתאספים יחדיו מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל, אזי גורמים עונג ונחת רוח לאביהם שבשמים.

ליתר ביאור: ישנם עילויים הבאים כתוצאה מהתאספותם של כמה וכמה מישראל, כמו: "אכל ביה עשרה שכינתא שריא"^[3], וכפי שמבאר אדמו"ר הזקן באגרת הקודש^[4] ש"אילו נמצא מלאך אחד עומד במעמד עשרה מישראל ביחד, אף שאינם מדברים בדברי תורה, תפול עליו אימתה ופחד בלי גבול ותכלית משכינתא דשריית עליהו, עד שהיה מתבטל ממציאיותו לגמרי";

אמנם, כאן מדובר אודות עילוי הכי גדול ונפלא שישנו בעצם קיומה של התוועדות (לא רק מצד התוצאה ד"שכינתא שריא") – ביטוי הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ומובן, שענין זה ישנו גם כאשר שנים מישראל מתוועדים יחדיו (לא רק עשרה מישראל), מכיון שגם בזה מתבטא הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, דבר הגורם עונג ונחת רוח לאבינו שבשמים.

ובפרט – שכל אחד מהם הוא "חלק אלקה ממעל ממש"^[5], ומכיון שכן, הרי כאשר שני חלקים ד"אלקה

ממעל" מצטרפים ומתאחדים יחדיו – מובן, שענין זה גורם עונג ונחת רוח ל"אלקה ממעל".

וביחד עם זה, מובן וגם פשוט, שככל שירבה ויגדל מספרם של המשתתפים בהתוועדות, עשרה מישראל, עד לכמה וכמה עשיריות מישראל – אזי ניתוסף עוד יותר בהדגשת הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל.

ונמצא, שתוכנה של התוועדות הוא – ביטוי הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, כפי שמבאר אדמו"ר הזקן בתניא קדישא (פרק לב) ש"כולן מתאימות ואב אחד לכולנה".

...ועוד נקודה עיקרית בענין ההתוועדות – שהרגש דאהבת ישראל ואחדות ישראל צריך לבוא ולהתבטא בענין של מעשה בפועל. שהרי "המעשה הוא העיקר"^[6].

ובפשטות: כאשר כמה וכמה מישראל מתאספים יחדיו להתוועדות מתוך אהבה ואחוה כו' – הרי מלבד ביטוי הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל בעצם קיומה של ההתוועדות, גורם הדבר שכל אחד מהמשתתפים חושב אודות טובתו של הזולת, ולא עוד, אלא שמדבר בשבחו כו', ועד שעושה מעשה בפועל לטובתו של הזולת.

וכל זה – לא רק בשעת מעשה, במשך זמן ההתוועדות, אלא באופן שרישומו ניכר במשך כל הימים שלאחרי זה, ולא רק רושם בלבד, אלא גם בנוגע למעשה בפועל ממש.

ועד כדי כך, שענין זה הוא באופן דפעולה נצחית – דמכיון שמדובר אודות פעולת האחדות ד"חלק אלקה ממעל ממש", הרי כשם שהקב"ה הוא נצחי, כן הוא גם בנוגע ל"חלק אלקה ממעל ממש", ובמילא, ישנו ענין הנצחיות גם בפעולת האחדות ד"חלק אלקה ממעל ממש".

ואין ענין יוצא מדי פשוטו – שרואים במוחש שלפעמים יכולים לעזור ולסייע ליהודי, בדברי עידוד, עצה טובה, עד למעשה בפועל, באופן שעזר וסיוע זה נוגע ופועל על כל הימים שלאחרי זה, לו ולזרעו אחריו, עד סוף כל הדורות.

זוהי איפוא הנקודה הכללית דענין ההתוועדות – ביטוי הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, עד לענין של מעשה בפועל, ובאופן נצחי.

- [1] סנהדרין לח, א.
[2] קובץ מכתבים לתהילים ע' 199.
[3] סנהדרין לט, א.
[4] סימן כג.
[5] תניא רפ"ב.
[6] אבות פ"א מי"ז.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעיני הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי , אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה , צביה זלאטע רייזל , שמואל , מנחם מענדל , ישראל אריה לייב , יוסף יצחק ,
שניאור זלמן , חיה מושקא , אברהם דוד , אהרן , חנה